

No, skutečně už jsou velcí. Kdo jsou ti lidi na fotce, takoví vyfiknutí, vykrmení, lehce pomačkání, ne přímo oškliví, ale přece jen bez osobitých rysů v obličejí? Alice si vždycky myslívala, že vypadat nakonec v obličejí dospělácky, k tomu člověk může dospět až po dlouhých letech. Tedy vypadat tak dospělácky, jak si člověka všichni ostatní dospěláci v paměti zafixují už na věky. Člověk si nevybaví mladou tvář, a nevybaví si ani ty staré, říkala si Alice, ale ten dospělácký/ej? obličej jo, přesně ten obličej přátel vašich rodičů. A tady to mají, Nicolas i ona, oba hledí s úsměvem do objektivu, spokojení sami se sebou, jako by si uvědomovali, že jízda je u konce. Protože přesně o tom ta fotka povovídá.

Kdy přesně se člověk zhoupne na druhou stranu (barikády)? Kdy se člověku začnou znenadání krátit dny? Je to tehdy, když vám prodavačka do tašky s nákupem poprvé nenápadně přibalí vzorek krému proti vráskám? Když už se váš synáček nenají jenom z Happy Mealu? Když se z kocoviny vyhrabete až po třech dnech? Když v práci všem mladším začne dělat problém vám tykat? Když si všimnete, že už nepoznáváte víc jak čtvrtinu lidí vyfocených/ kterí na vás hledí z ___ na obálce časopisu? Když na vás venku volají „slečno“ jen zelináři z trhu?

Nicolas a Alice Mignan-Bertin stoprocentně přešli na temnou stranu síly onoho 12. ledna, někdy mezi půl dvanáctou a třičtvrtě na dvanáct v noci, za přítomnosti čtyřiceti dalších osob, kteří si to ho ovšem ani v nejmenším nepovšimli.

Ale ano, Alice trochu tušila, že čas je v poslední době trochu převálcoval/zvalchoval. Obzvlášť Nicolase. Fyzicky si toho zažil o dost víc, to je jasný. Je o pět let starší... a po dvaceti letech obchodních obědů o třech chodech není divu, že se člověk začne podobat vysloužilé matce šesti dětí – a přitom to ona byla v jednom kuse těhotná, už od devadesátého čtvrtého, dopřic! Intelektuálně už taky Nicolas nebyl zrovna na výsluní – nejenže se čím dál víc prohluboval jeho zlozvyk nikdy si nepamatovat jména a spoléhat na to, že ona mu je připomene, dokonce ho i už víc než jednou přistihla, jak říká, že je všechno na houby – celá Francie, Evropa, planeta, doprava v Paříži, včely v přírodě... Naprosto jasně postoj starýho vola/mručivce☺. A nebyla v tom žádná krutost, takto o něm mluvit. Alice rozhodně nebyla nijak zlomyslná; uštěpačná možná, ale zlá nikdy. Mimochodem, i kdyby se Nicolas nakonec začal podobat holému kolenu, milovala by ho dál úplně stejně, tedy... pravděpodobně. Ale ona sama (aby se takto změnila//zestárla)? Ne, díky. Bylo na to příliš brzy, moc brzy na to, aby složila zbraně.

Se zděšením se dívala na fotku a pak se nadechla. Jak tak o tom přemýšlela, nebylo to ani jejich vrásčitémi tvářemi, vypasenými nebo naopak vyzáblými obličejí, že ji z toho tak mrazilo. Bylo to tím, co ta fotka povovídala o budoucnosti: krize středního věku/krize po padesátce přímo před očima//na krku. Lednička narvaná žrádlem proti vysokému cholesterolu. Mluvit o děckách a o ničem jiným. Sex už skoro žádný, nebo aspoň ne spolu. Aférka zřídkakdy, těch bude jako šafránu. Nicolas bude zatahovat břicho před novými nákupčími. Ona si bude snít o studentech (pane na nebi, hlavně at' nespím s kamarádem svého syna! vzkřikne Alice). Manželská matrace v polovině rozdělená jakýmsi hrbem, jeden i druhý k sobě otočení zády. Nikolas i ona, každý na své půlce postele, na očích brýle, jak čtou televizní program a Paměti Lionela Jospina. Tobogán nevyřčenýho, vzájemnýho naštvání a zdánlivě spořádané domácnosti až do roku... zhruba 2050, vezme-li se v úvahu současná průměrná délka života, vlastně dost absurdní. Jako blesk jí projel před očima obličej tety Denisy, matčiny kamarádky – rodiče Alice byli z té z generace a z prostředí, ve kterých všichni rodinní známi bez problému zapadali do jednoho rodokmene a jimž (všechny) děti musely říkat „tetinko“ a „strýčku“... (Rozhodně se ale nesmělo říct „teta“, z toho by se

Un bon coup de jeune

klipsny Christine Mignanové roztržily o parket se vzorem maďarského stromečku: „To není příliš slušné, miláčku!“